

Natuurtekort

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. Juist in een sterk vergrijzende samenleving als de onze, staat dit gezegde als een huis. Jeugd houdt de toko draaiende, levert frisse ideeën en zorgt er voor dat bedrijven en organisaties niet verzanden in zelfgenoegzaamheid & groepsdunk. Kortom, jeugd moet! Dat besef is inmiddels ook doorgedrongen bij diverse natuurorganisaties. Teruglopende ledenaantallen en een hoog krasse knarrengehalte van het ledenbestand schreeuwen om verjonging. De kids moeten terug in de natuur. Het is alleen de vraag hoe. Daarbij dient te worden bedacht dat we de bloem der natie eerst vakkundig de natuur hebben uitgejaagd dan wel de aanwezige (speel)natuur vakkundig de nek hebben omgedraaid. In combinatie met overbezorgde ouders die hun kroost het liefst aan een lang touw vastleggen is er hierdoor volgens onderzoekers tegenwoordig sprake van een ernstig natuurtekort bij de jeugd.

Zelf ben ik opgegroeid in de Eempolder, in mijn jeugd een ruim 2500 ha grote natuurspeeltuin waar ik ringslangen ving, wezels bespiedde en met een bamboehengel de eerste baarzen en zeelten boven water toverde. Hier werd bijna een halve eeuw geleden een bioloog geboren. Die speeltuin werd in de loop der jaren echter vakkundig om zeep geholpen door de vele verbodsbordjes. Dankzij 'Kwetsbaar gebied' en 'Natura 2000' werd hier de jeugd van de natuur gescheiden. Gelukkig lijken deze donkere dagen voorbij en wordt dit prachtige gebied door de beheerder de afgelopen jaren weer, zei het voorzichtig, teruggegeven aan de samenleving. De jeugd is echter nog niet teruggekeerd.

De vraag is of de jeugd nog wel terug wil naar de natuur, of ze nog wel wat met groen heeft. Tijdens een onlangs gehouden symposium over jeugd & natuur werd aan een representatief gezelschap jongeren tussen de 15 en 18 jaar de vraag gesteld wat zij met natuur hebben. De antwoorden waren voor het aanwezige publiek op zijn zachts gezegd confronterend en varieerden van "Een voetbalveld is natuur voor mij", "Ik vind een bos eng", "Natuur zie ik alleen op National Geographic" tot "Natuur is voor mij lekker chillen in het Vondelpark". De enige uitzondering in het gezelschap was een jonge sportvisser die gepassioneerd vertelde over de rust aan de waterkant en het genieten van ijsvogels die regelmatig op zijn hengel gingen zitten.

Krijgen we de jeugd weer in de natuur? Kunnen we wat doen aan dat groeiende natuurtekort? We lijken toch wel op de goede weg. Steeds meer natuurbeherende organisaties, waaronder Staatsbosbeheer, trekken die vermaledijde verbodsbordjes uit de grond en richten zich specifiek op de jeugd. Natuurmonumenten bijvoorbeeld daagt met het project Oerrr kinderen op enerverende wijze uit om weer echt buiten -in de vrije natuur- te gaan spelen. De organisatie kijkt daarbij ook voorzichtig naar de vissende jeugd. Dat werd tijd en is ook logisch. Want sportvissen is ongekend populair bij de jeugd. Met ruim 600.000 vissende kinderen tot 15 jaar naderen we het voetbal aardig. Meer dan een half miljoen kids die op een enerverende en (ont)spannende wijze in contact komen met de wonderde wereld in, om en rondom het water. Een nieuwe generatie ambassadeurs voor behoud en herstel van natuur en landschap in ons mooie, waterrijke Nederland is geboren.

Marco Kraal, Hoofdredacteur